

er gaaet dertil. — Dette, at vi ikke ere i Overensstemmelse med fremmede Lovgivninger, kan, som sagt, ikke være afgørende for os, og Kommissionen gør selv opmærksom paa, at baade i England og i Amerika, som vi have megen Forbindelse med paa dette Omraade, er Lovgivningen en anden end den, man vil indføre ved dette Lovforslag. Man naar altsaa ikke det Maal, man har sat sig: at saa Ensartethed overalt, og saa synes jeg, det er betænligt at forlade det bestaaende.

Jeg skal dernæst gøre opmærksom paa, at med Indfødsretten er det saaledes, at den egentlig ikke paalægger de Mennesker, den vedkommer, nogen Pligt, men at den giver dem nogle Rettigheder, og disse Rettigheder ville de Herrer have set bestaa dels i Retten til at forblive i Landet under visse Forhold, dels i Afgang til Embeder, Klostre, Stiftelser, og endelig Valgret og Valgbarhed til Rigsdagen. Disse Punkter, som ere Indfødsrettens Kendemærker, synes jeg, der er noget naturligt i, at vi afgøre efter de Opfattelser, der hidtil have været raadende herhjemme. Sa, jeg vil endogsaa rejse det Spørgsmaal: er det rigtigt at give andre Afgang til Klostre og Stiftelser end dem, vi hidtil have givet dem: (Mellemann: Det saa de heller ikke.) Sa, jeg skal vise det. Jeg gør opmærksom paa, at det er Indfødsrettens Betydning, at den paa disse tre Omraader skaffer Folk visse Rettigheder, og der maa man være meget betænkelig ved at forlade de Betingelser, der have været opstillede derfor.

De Punkter, det i saa Henseende drejer sig om, blive Lovforslagets §§ 1 og 2. Jeg er ganske enig med den sidste højtærede Taler i, at det kan være nyttigt at saa Bestemmelserne om gifte Kvinders Stilling o. s. v., at saa forfællelige Punkter, som der nu er Uoverensstemmelse om, klarede; men det er ikke Hovedpunkterne. Hovedpunkterne ere efter min Mening §§ 1 og 2. De Herrer ville se, at efter § 1 erhverves dansk Indfødsret af ægte Børn, hvis Fader har dansk Indfødsret, hvad enten Fødselen foregaar her i Landet eller i Udlandet. Det er Hovedforandringen fra, hvad vi nu have. Naar en Mand — man forstaar det bedst, naar jeg tager et konkret Tilfælde — drager bort her fra Landet — lad os sige til Sydamerika, eller hvor man nu vil lade ham drage hen — og der gifter sig med en Kvinde, som er indfødt derovre, lever der hele sit Liv og faar Børn derovre, saa have vi hidtil intet som helst haft med disse Børn at gøre. Men det er det nye, som indføres, at saadanne i Udlandet fødte Børn af en Fader,

som fuldstændig har knyttet sig til et fremmed Land, skulle vi, naar de senere komme hertil, tage som danske Statsborgere og give Afgang til Rigsdagen, til Klostre og Stiftelser. Det er ikke blot efter en Fornemmelse, at Forordningen af 1776 ikke har taget disse Folk med, de have efter hele deres Naturel intet at gøre med Danmark. Derfor synes jeg, der er stor Betænkelighed ved, at disse Folk skulle i hele deres Fremtid have dansk Indfødsret. Jeg kan ikke se rettere, end at der her sker et stort Spring fra det naturlige for at komme i Overensstemmelse med nogle af de fremmede Landes Lovgivninger og ingenlunde alle. Der er det mærkelige, at ere disse Folk fødte i Nordamerika eller England, saa have de Statsborgerrret i Nordamerika og England, og saa kommer man netop ved at indføre de ny Regler til at give dem dobbelt Indfødsret, baade her og der. Man fører os ind i Forhold, som gør, at man ikke naar det Maal, man har sat sig, og som skaber en Række af Statsborgere, som vi intet have med at gøre. Derfor synes jeg, at det er langt naturligere, at det vedbliver at være, som det er, at naar disse Mennesker, der ere opfødte og opdragne og have henlevet deres Tid i Udlandet, komme tilbage, skal det kun ved Lov kunne afgøres, om deres Forhold til Danmark er et saadant, at de skulle have Borgerrret her i Landet. Jeg kan ikke forson mig med, at vi af europæiske Grunde skal gaa til at udvide Indfødsretsbegrebet paa denne Maade.

§ 2 skaber ny Forhold i en anden Retning. Den siger, at udenlandsk Mand eller udenlandsk ugift Kvinde, som er født her i Riget, og som uafbrudt har haft sit Hjemsted her indtil sit fyldte 22de Aar, erhverver dansk Indfødsret, medmindre vedkommende ikke vil have det. Jeg tror, at det er en uheldig Bending, der er brugt her, thi det skalde vel hedde: „Børn af Udlændinge, som fødes her i Landet“ og ikke „udenlandsk Mand eller udenlandsk ugift Kvinde, som er født her i Riget“. Meningen er vel den, at naar en Udlænding har bosat sig her i Danmark, ere hans her fødte Børn, som blive her i Landet, indfødt. Det er rigtigt, og det bør vi bevare, men hvorfor skal der saa tilføjes den Bestemmelse: „og som uafbrudt har haft sit Hjemsted her indtil sit fyldte 22de Aar“. Her føre vi en Fordring ind over for disse Børn, som jeg synes kunde volde Banfeligheder uden at gøre Gavn. Nu er det saaledes, at naar en Mand har bosat sig her i Landet, er kommen hertil fra Sverige eller Tyskland, har giftet sig og faaet Børn, ere disse danske Statsborgere; de have blot at staa Fødsels-